

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Det er jo sådan, at familierne bliver taget fra nogle centre, hvor der er nogle rimelige forhold, og ført over i Sandholmlejren som udsendelsescenter, hvor de kommer til at sidde og rådne op i årevis. Helt objektivt er det faktisk det, der sker, og det sker med Dansk Folkepartis og regeringens velsignelse, faktisk efter deres krav. Det synes jeg er vigtigt at holde fast i.

Så vil jeg bare spørge... Nej, jeg tror, jeg skal svare på det med tvangsfjernelse, for nu har hr. Søren Krarup jo nævnt det nogle gange i dag: Ja, vi vil hellere tvangsfjerne børn, hvis det kan forbedre deres trivsel, end lade dem være hos familier, som er nedbrudte. Det vil vi for danske børn, og det vil vi også for asylbørnene, hvis det er det, der hjælper. Men vi vil jo hellere forebygge, og det er det, hele det her drejer sig om, nemlig at sørge for, at familierne har en bedre trivsel, sådan at vi forebygger tvangsfjernelse. Det er det, det drejer sig om.

Derfor vil vi bare igen spørge, om ikke Danmark har en forpligtelse til at tage sig af de her børn, ligesom vi tager os af alle mulige andre børn i det her land.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

For det første vil jeg altså anholde udtrykket rådne op. Hvis de rådner op, så er det, fordi de selv vil det, idet de ikke vil forlade de forhold, som åbenbart skal være rådne. Det er stadig væk deres eget ansvar.

Med hensyn til tvangsfjernelse af børnene kan man da godt sige, at vi ønsker at tvangsfjerne dem, men altså stadig væk er det jo ikke danske statsborgere. Vi har da det ansvar, at hvis de fuldstændig går til, så må vi gribe ind og måske fjerne dem fra forældrene.

Nu har jeg selv oplevet det der dybt uappetitive at besøge Sandholmlejren ifølge med et tv-apparat, det var TV 2, som jeg var så venlig og naiv at sige ja til at ledsage op for at besøge en familie, der var afvist og havde været adskillige år i Sandholmlejren, og jeg oplevede det, jeg – det er et udtryk jeg ikke må bruge her – kalder følelsesporno, fordi det hele drejede sig om, at man skulle filme den grædende mor og de fortvilede børn.

Jeg gad nok høre, hvad spørgeren ville sige til, hvis man nu tvangsfjernede børnene, og man så på ny opsøgte denne familie, hvis børn var tvangsfjernet, og bragte alle de billeder af græ-

dende forældre. Det tror jeg måske kunne skabe endnu mere ophidselse på venstrefløj, samtidig med at det ville give nogle meget effektive tv-billeder. Og jeg gad nok vide, hvilke vedtagelsesforslag der så blev fremsat af venstrefløj.

Kl. 17.50

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, det er meget paradoksalt, at hr. Søren Krarup taler om ansvar, og at forældrene ikke tager ansvar. Forældrene har jo taget det ultimative ansvar ved at sætte deres egen og børnenes sundhed på spil ved at lade være med at tage hjem, fordi det så helt åbenlyst for dem er endnu værre at tage tilbage, selv om de er afvist.

Det tager de nu konsekvensen af, og de betaler, og de betaler, og de betaler, og de betaler, og børnene betaler allermost. Det er så gådefuldt, at det ikke er ansvars pådragende for det omgivende samfund, når forældrene netop tager det ansvar at lade være med at gøre det, som de har fået besked på at gøre. Jeg forstår ikke, hvorfor de mennesker, indtil de kan sendes hjem, ikke kan få lov til at gøre noget nyttigt med hensyn til deres hjemsendelse – gå i en ordentlig skole, have et ordentligt arbejde, være klar til at tage hjem. Den konsekvens, som hr. Søren Krarup leder efter, kunne jo ligge netop i det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg svare, at det, fru Margrethe Vestager der ridser op, jo altså, som det allerede er sagt, er en gentagelse af det, der skete i palæstinensersagen. Det lyder så smukt, at indtil de kan komme hjem, skal de altså have andre vilkår uden for Sandholmlejren eller andetsteds, og det er selvfølgelig ensbetydende med, at så bliver de fast i Danmark. Det er der ikke nogen som helst grund til at gøre sig illusioner med hensyn til.

Så siger fru Margrethe Vestager, at forældrene viser ansvar ved ikke at ville rejse hjem, for de vil ikke stille børnene i en værre situation ved at rejse hjem. Hvorfra ved fru Margrethe Vestager, at den er værre? Vi har stadig væk som eneste afgørende målestok en afgørelse fra Dansk Flygtningeævn, som faktisk, vil jeg sige efter mine erfaringer – jeg har besøgt dem, jeg har læst deres afgørelser – er et utrolig pålideligt, grundigt og omhyggeligt medium. Hvorfra ved fru Margrethe Vestager, at det er forkert, hvad Flygtningeævnet dømmer? Det kunne jo være,